

(N.P.-nek)

Mint rajzlapon üt át időző
kéz alatt szívárgó tinta:
borotvált arcon horzsolás.
Kimért vonások támpillérein
óvatlan fennakadt villanás.
Kendőn vasaló-gyúrte minta.

A selymes, ősz haj tapintása az ujj barázdáiban kering,
behunytt szemmel még visszatetszik egy hűvös, pasztellszínű ing,
a tarkó kályhamelege, a száj nedves hőátadása,
s egy kéziratokkal tele, földön elomló aktatáska.

A szív tájékán enyhe sajgás.
Reanimálom álmomat.
Lassan tölti ki vonásait,
mint mart sebét egy mélynyomat.

Bénult ocsúdás: mégsem az van,
mi úgy tud fájni, mintha volna.
A felismerés, hogy áruló vagy,
az ébrenlét álmos fiúja,
ki a nappaltól kéri jussát, szerteszórní
az álommal termő végtelen határnak,
kit éhsége bír rá meghajolni,
s ha jóllakott, már útra kelne másnap.

(Leveleket ír egy fának.
Annak, amelynek árnyékában él.)

Szavai a gomolygó csöndben
mint fehérén a törtebb fehér.)

A csodálkozásba ívelő szemöldök
felülírja a rezignált mosolyt –
enyhén kibillen, ami egyenes vonalú
egyenletességgel egymásba folyt.
Arcélén a kerettelen lencsék
belemélyülnek a rugalmatlan bőrbe,
amíg az ismeretnél mélyebb tudás
alatt elsimul az arcunk közti görbe.
Illatos a gallér menti sáv.
A bemutatkozás most már elmarad.
A közelen kívül minden más világ,
szemünk tárgylemezén osztódó pillanat.

Egy vetetlen ágy a megvetett szobában –
ennyit mutat csupán a fény a testnek.
Az emlékezet labirintusában
az emlékekkel tusázók végül is elesnek.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Láng Orsolya

Látó Szépirodalmi Folyóirat